

- Buriburi!

Csak ennyit tudott mondani, amikor szülei levették a leplet a születési ajándékáról.

Ezt is csak hosszú szünet után,
mert az öröm, a csodálat, a boldogság egyszerűen elnémította.

A születésnapjára remélt valami meglepetést:
egy telefont,
egy fényvisszaverős térdvédőt
vagy azt a könyvet Ausztrália élővilágáról –
meg persze a szokásos csokit és tortát, de erre tényleg nem számított.

A lepel alatt egy ketrec volt.
Benne pedig egy IGAZI..., ÉLŐ..., papagáj!

Mondjuk nem volt olyan élénk színű, mint amilyenek lenni szoktak...

- Ez biztos még nem a felnőtt tollazata – állapította meg magában. – Ezek a szürke tollak kihullanak, és majd csak utána látszik az igazi színe.
- Hogy mondd, drágám? – hallotta anyukája hangját, aki apukájával együtt figyelte, hogy örül-e az ajándéknak.
- Buriburi. Ez lesz a neve.
Az egyik ausztrál benszülött nyelven a buri tüzet jelent, és ő pont olyan tűzpiros lesz, ha megnő. –
magyarázta el szüleinek a névválasztást.
- Gyermeke... – kezdte el a felvilágosítást apukája –
Ez egy hullámos papagáj, és már felnőtt, tehát nem fog változni a színe.
Ez a madárfaj egyébként Ausztráliából származik...

De nem figyelt különösebben a magyarázatra,
mert már ott térdelt a ketrec előtt, hogy az orra elérte a rácst,
és onnan gyönyörködött a madárban.

A ketrec ajtaját is ki akarta nyitni,
hogy magához ölelje, a vállára ültesse,
de apukája gyorsan figyelmeztette, hogy ne nyissa ki, mert elrepülhet –
az ablak a meleg miatt nyitva volt -,
és lehet, hogy nem is barátságos: megcsípheti, ahogy benyúl érte.

A szülei felé fordult elcsodálkozva,
hogy tényleg azt gondolják, hogy a madara, bármiféle módon bántaná?!

Teljesen biztos volt abban, hogy ez soha nem fog megtörténni.
A mikor közletről nézett a szemébe,
egyszerűen érezte, hogy soha nem bántaná, és mindig vele fog maradni.

Nagy nehezen kibírta estig,
míg anyukája lefektette, és lekapcsolták a lámpáját.
Amikor azonban becsukta a szobája ajtaját,
azonnal kibújt a paplan alól,
csendesen odament a kalitkához, és kinyitotta az ajtaját.
Bedugta az ujját.
Buriburi egy kecses szökkenéssel rajta termett.
Még mintha pukedlizett volna is?!

Óvatosan kihúzta a kezét a kalitkából,
és örömmel állapította meg, hogy a madár egyáltalán nem riadt.
Nyugodtan ült, néha a tollait igazgatta,
egyébiránt némán tűrte a simogatást, ölelgetést, becézgetést:
hogy buriburiburika, legdrágább burcsi-murcsikám, és hasonlók.

Amikor már tényleg nagyon álmos lett,
visszatette a kalitkába a madarat és lefeküdt aludni.

Reggel anyukája kiáltására ébredt, aki szokás szerint bejött a szobájába
ébreszteni, de most nagyon megijedt, mert így kiáltozott:

- Mondtuk, hogy ne nyisd ki a ketrec ajtaját. Ha kijön a papagáj és elrepül
nem tudjuk megfogni, és akár meg is csíphet az éles csőrével!

Félálomban próbálta összerakni, hogy mi történt.
Biztos volt benne, hogy miután visszarakta éjjel a madarat becsukta a kalitka
ajtáját.
Ahogy viszont odanézett, azt látta, hogy a madár a legnagyobb nyugalommal
ücsörög a kalitka tetején.
Közben anyukája elszaladt az apukájáért és a tészta szűrőért, hogy befogják a
szökevényt.
Ezért jobbnak látta gyorsan cselekedni.

Odalépett a kalitkához, kinyitotta az ajtaját, és így szólt:

- Menj be légy szíves, nehogy bajba keveredjünk.
„Csak a kedvedért. Nem szeretem a zárt helyeket.” – hallotta, majd látta, hogy Buriburi fellendül és egy másfél fordulatot csavarral, lábbal előre landol a kalitkában.

Mire apukája a tésztaszűrővel a jobb kezében és egy pokróccal a bal kezében – mint valami római gladiátor – megjelent a szoba ajtajában, már rend és béke honolt a szobában.

Őt persze leszidták, hogy soha ne hagyja nyitva a ketrec ajtaját.

Természetesen mindent megigért.

Utána viszont egész nap az iskolában azon járt az esze, hogy ki is mondta, hogy „nem szeretem a zárt helyeket”?

A szülei biztosan nem, ő maga sem, a madarak pedig nem tudnak beszélni...
Este utána jár, döntötte el.

Miután hazaért az iskolából, gyorsan megcsinálta a háziját, vacsorázott a szüleivel, majd azt mondta nekik, hogy bemegy a szobájába idomítani a madarat, és ezért becsukja az ajtót. A szülei beleegyeztek és örültek is, hogy ennyire szívesen foglalkozik a papagájával.

Bement tehát a szobájába, becsukta az ablakot-ajtót, majd csípőre tett kézzel odaállt a kalitka elé, és számonkérte a madarat:

- Mi volt ez ma reggel?
Hogyan jöttél ki a kalitkából?
Tudsz beszélni?
„Egyszerre csak egy kérdésre tudok válaszolni.”
hallotta a hangot megint,
de mivel most figyelt észrevette,
hogy nem a fülével hallja, hanem a fejében.
- Rendben. – egyezett bele. – Úgy látszik beszélni tudsz,
akkor azt mondd meg, hogyan jöttél ki a kalitkából,
mert ha jól látom a rács lyukai nem elég nagyok,
én pedig biztos vagyok abban, hogy éjjel becsuktam az ajtót.
„Szabad vagyok, oda megyek, ahova akarok” hangzott a válasz.
- Azt kérdeztem, hogy jöttél ki a kalitkából? – firtatta.

„Arra válaszoltam: mivel szabad vagyok oda megyek, ahova akarok.
Csak nem gondolod, hogy egy szabad lényt egy ketrec, egy fal
vagy akár egy elektromágneses indukciós tér korlátozni tud?”

Mivel látta, hogy nem értik meg, Buriburi így folytatta:

„Na figyelj inkább”,
és miután ezt kimondta, felfelé ugrott az ülőrúdról,
egyenesen a kalitka teteje irányába...
aztán meg már ott ült rajta.

„Ennyi az egész.” szerénykedett a madár.
„Különb is – magyarázta Buriburi –imádok repülni, ezért a szárnyaimat is
gyakorlatoztatni kell, mert elsatnyulnak az izmaim.”

Ezek hallatán annyira elképedt,
hogy csak lehuppant az ágyára,
és onnan figyelte a madarat, amint a repülést gyakorolja.

Buriburi a fékezését próbálta tökéletesíteni.
A lehető legnagyobb svunggal közelített a fal felé,
majd egyre később kezdett fékezni,
hogy megtapasztalja a korlátait.
Viszont az első olyan alkalommal, amikor későn fékezett, nem a falra kenődött
fel, hanem eltűnt a fal mögött.

Ő kirohant a szobájából, be a WC-be, amivel közös volt a fal.
Ott találta Buriburit. Aki csak ennyit mondott „Bocsi!”,
és már vissza is tért – a falon át.
Lehúzta a WC-t, és visszament a szobájába,
ahol azt látta, hogy Buriburi tovább gyakorol.

Egyébiránt a madár jólnevelt volt.
Nem akart több zúrt okozni,
ezért amikor a szülők benéztek a szobába, mindig benn termett a ketrecben.
Később csak a vállára ült - az is elég volt.

Egyébként úgy tűnt, hogy idővel nem csak a tollai kezdtek vörösbe fordulni,
hanem nőni is kezdett a madár.

Ez viszont a szülőknek egyáltalán nem tűnt fel.
Továbbra is biztosak voltak benne,
hogy egy aranyos, jólnevelt hullámos papagája van a gyereküknek...;
és a hangját sem hallották a fejükben.

Próbált utána járni, hogy ez miért van,
de Buriburi válaszait nem igazán értette.
Annyit tudott felfogni,
hogy őhöz jött a madár, ezért ő hallja,
és bárki más is hallhatná, ha „kinyitná az elméjében lévő ketreceket”.
Ez meg mit jelenthet? – töprengett.

- Ezt nem értem. – adta fel. – Tudod mit, inkább taníts meg... repülni.
„Rendben.” válaszolt a madár.
- Te meg tudsz tanítani repülni? – hitetlenkedett – De hiszen nincsenek
szárnyaim?
„A repüléshez nem szárnyak kellenek, hanem szabadság.”
méltatlankodott Buriburi.
„Vagy madár akarsz lenni? Akkor lesznek szárnyaid – az is megoldható.”
- Nem, ember akarok maradni. – szögezte le gyorsan. –
De ez lehetetlen. Az emberek nem tudnak repülni!
„Ez legyen az első ketrec az elmédben, amit kinyitasz” kezdte el a tanítást a
madár.
- Hogyan?
„Egyszerűen úgy, hogy hiszel abban, hogy lehetséges.”

Az iskolai eredményei látványosan elkezdtek javulni a következő időszakban.
Ennek valójában az volt az oka,
hogy sokkal könnyebb volt a matematikával, nyelvtannal vagy a fizikával
foglalkozni,
mint „megnyitni az elmében lévő ketreceket”.
Ez egy felettébb nehéz feladatnak bizonyult.

De a madár nem hagyta annyiban.
Folyton noszogatta.
Konkrét útmutatást soha nem adott, hogy
például ugrálj 20-at, majd 30-at, stb.
Tanácsaiban valahogy mindig a szabadságra lyukadt ki.

„Tényleg akarsz szabad lenni? Mert akkor repülni is tudni fogsz.”

és

„Aki szabad, annak a repülés smafu, hisz bármit megtehet, mert SZABAD.”

vagy

„Szabadság. Ennyi az egész. A fejben, a szívben aztán a testben is – és akkor már tudsz is repülni.”

Annyit hallotta, hogy a végén hinni kezdett benne.

Olyannyira, hogy már remélte is, hogy meg tudja valósítani.

Míg egyszer- hosszú-hosszú idő és gyakorlás után - eljött az a nap,
amikor egy pillanatra sikerült.

Innentől felgyorsult a fejlődése, és végre megértette,
hogy mit akart mondani a madár a szabadsággal.

.....

Kedves Barátaink!

A szabadság nem a ketrecek és a kötelékek hiánya.

A szabadság egy állapot, egy valóság,
ami téren és időn kívül létezik.

Akkor juthatunk el hozzá, ha előtte minden ketrectől megszabadítottuk
magunkat – legyen az látható mint egy rablánc vagy láthatatlan mint amikor
mindig megkérdezzük a nagytesónkat, hogy úgy jó lesz?

Ha ezek megszűntek, és „csend” van bennünk,
akkor hallhatjuk meg a szívünk mélyén lévő Isten hangját,
ami aztán végtelen erők és lehetőségek tárházává válik.

Bárcsak mindannyian nagyon hamar belépnénk ebbe a szabadságba!

Ámen